

δεν θυμάμαι καλά, βλέπουμε επιτέλους το αυτοκίνητο του παππού. Κατεβαίνουμε όλο χαρά να τους υποδεχτούμε και να τους αγκαλιάσουμε που γύρισαν ασφαλείς από την κόλαση. Σταματάει το αυτοκίνητο και βγαίνουν όλοι από μέσα. . . Οι συγγενείς αλλά και άλλοι άνθρωποι που βρήκε ο παππούς στο δρόμο και τους μάζεψε. Ο πατέρας; Δεν μπορεί, κάποιος λάθος θα έγινε. Πού είναι. Γεμάτος φόβο και αγωνία ρωτάω τον παππού. "Ο πατέρας μου; πού είναι;" Ο παππούς, με κοίταξε όλο τρόμο και αγωνία.

"Δεν ήρθε; Νόμιζα ότι θα έφευγε με το λεωφορείο του Πετρή".

Κοιταχτήκαμε όλοι, έντρομοι. Ο γέρος ένας λεβεντάνθρωπος, ευδυτενής με καθαρό βλέμμα, λύγισε. Δεν μπορούσε να πιστέψει ότι βοήθησε τόσο κόσμο και άφησε πίσω το γιο του. Επί δύο μήνες, ο πατέρας ήταν αγνοούμενος. Μαυρίλα και καταχνιά. Κάθε μέρα, καθόμουνα, μετά το σχολείο, και άκουγα ονόματα αιχμαλώτων που μετέδιδε ο Ερυθρός Σταυρός. Τίποτα. Όσοπου, ένα βράδυ, κατά τις 9.30, εκεί που ήμουν έτοιμος να κλείσω το ραδιόφωνο μετά την καθημερινή ρουτίνα, άκουσα το όνομά του. Ναι, ήταν ζωντανός. Επιτέλους, δεν ήταν αγνοούμενος. Αρχίσαμε να ανταλλάσσουμε μηνύματα, μέσω του Ερυθρού Σταυρού. Κάποια στιγμή μάθαμε ότι τους πήγαν στα Άδανα, μετά στη Μερσίνα. Ξανά η ίδια αγωνία. Θα γυρίσει ζωντανός; Κάποιες φορές, τα γράμματα αραιώναν. Λες να έγινε κάτι κακό; Σκότωσαν, βίασαν, βασάνισαν. Δεν τόχουν σε τίποτα. Αγωνία, αβεβαιότητα, στενοχώρια.

Τελικά, μετά από πολλά πσωγυρίσματα εκ μέρους των Τούρκων - πολλές φορές σταματούσαν για μέρες και χωρίς κανένα λόγο την ανταλλαγή αιχμαλώτων - ο πατέρας γύρισε. Ζωντανός!

Στον Κυθρεώτη Σάββα Στυλιανού

(μαθητούδι του Δώδεκα, που ήθελε διακαώς «να μάθει τέχνη»)

*Λες και να μην τον έφτανε στυγνή πεζοπορία
γυμνόποδας βαδίζοντας, δωδεκάχρονος κι ούτε
το δρόμο τον κωμάτινο, τον πεπυρακτωμένο
κι άλλοτες χειμαζόμενος και μ' υνετούς και μ' όμβρους
εαροχείμωνα βαρειά απ' την παλιά τη Χώρα
κι άλλοτες απ' τους Αγίους Ομολογητές το κώρο
ίσαμε νά 'ρθει στις Ερμού το μεγαλεργαστήρι,
μα κι εξαποστελλότανε συχνά ν' αροτριώσει
σε χειμωνοκαλόκαιρα, γυμνόποδας και πάλιν
με το ξυλένιο τ' άροτρο σερνάμενο με βόδια
στης πόλης τ' Ανατολικά, του μάστορα χωράφια!*

Πέτρος Στυλιανού